UMBRE PE MARGINEA FALEZEI

GYÖRFFY GYÖRGY

Primul dangăt l-a surprins pe nea Iulică trîntit în fotoliu, cu pătura întinsă pe picioare. Moţăia, căci gardianul nu are voie să doarmă în post, dar poate să moţăie cît îl lasă inima. Portarul institutului era un angajat cu experienţă şi îşi cunoştea toate obligaţiile, drepturile şi îndatoririle. Conform dispoziţiilor, ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea în cuşca de sticlă din capul scărilor. Ghereta era strîmtă şi friguroasă, pentru nimic în lume n-ar fi schimbat-o cu culcuşul capitonat în care se adîncise. Regulamentul stabilea, de asemenea, că, în două nopţi, de la ora opt seara pînă dimineaţa, era stăpînul întregului inventar, conform procesului verbal încheiat la primirea postului. Aşa că, dacă socotea necesar ca în timpul nopţii să evite depunerea prafului pe mobilierul din hol, trebuie să-i dăm dreptate. Oricine ar fi venit mai întîi suna, iar nea Iulică profita imediat de binefacerile unui somn uşor. În rest, nimeni nu putea pătrunde fără ştirea lui Bebe, cerberul electronic. Îl botezase aşa, din respect. În copilărie, riscase de multe ori sărind gardul, pînă cînd se împrietenise cu cîinele veninului. Tot Bebe îl chema şi pe acela.

Sunetul clopotului nevăzut l-a smuls din reverie. Era cea de-a doua bătaie. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată glasul unui orologiu prin împrejurimi. Şi-a întins reflex mîna după ceasul pus pe măsuţă. Era un „QUARTZ" destul de nou cu 7 melodii, calculator şi memorie pentru numere de telefon, primit cadou de la un nepot pentru o vorbă bună pusă cîndva directorului administrativ. Ceasul dispăruse, n-a găsit decît brăţara pleoştită şi dureros de fierbinte. Sări buimac în picioare.

Dooong! răsună clopotul.

Nea Iulică s-a repezit spre telefon. A pus mîna pe uşa cabinei,

dar şi-a retras-o în mare grabă. Clanţa frigea. Sub ochii portarului prin sticla uşii se strecură un punct alb incandescent. Abia atunci înregistră zăpuşeala din antreu şi faptul că era leoarcă de transpiraţie. Auzi un pocnet, urmat de tunetul bronzului. Patru, numără orologiul ascuns.

Grăuntele de foc alb s-a smuls din placa translucidă şi s-a apropiat. Omul s-a retras speriat, urmărit timp de o clipă de un gînd nelămurit: o plajă aurie sub un soare torid, unde se vînzoleau trupuri tinere şi însetate de dragoste. A reţinut doar imaginea discului imaculat, căci vîrful de lumină se transformase într-un ceva de mărimea unul ou de broască ţestoasă, apoi a crescut pînă la dimensiunea unei farfurioare de porţelan. Îşi pierduse din strălucire şi numai radia căldură. Lucea mat, ca un cadran de fildeş. Bunicul său avusese pe vremuri un ceas cu astfel de cadran, adăpostit între două capace de argint.

Dooong! vibrară toate geamurile.

Bătrînul fusese cîndva, înainte de ultimul război, portar la Hotel Metropol. În fiecare seară, îmbrăcat într-o uniformă strălucitoare de-ţi lua ochii, numai nasturi şi fireturi aurii, primea la scară oaspeţii casei. După el, meseria de portar s-a transmis din tată în fiu, iar haina de gală a fost depusă într-un dulap şi scoasă numai cu ocazia aniversărilor mai importante ale familiei. Ceasul stătea în buzunarul din stînga, atîrnat de un lănţug. Capacele erau încrustate, reprezentau o scenă de vînătoare: un tînăr arcaş sfîşiat de proprii săi cîini sub privirile furioase ale unei femei tinere, ascunsă în desişul pădurii.

Pe suprafaţa ivorie s-au ivit cîteva semne, dispuse circular. Cifre romane. Păreau a fi incizate de un meşter migălos cu o unealtă fină şi dură. O urmă radială s-a lăţit şi s-a transformat în două arătătoare dantelate dispuse vertical.

Urmă bubuitul gongului. Nea Iulică clipi buimac. Asurzise. Şi-a recăpătat auzul mult mai tîrziu, înspre zori. În acele clipe nu mai era sigur nici de viaţă. Nu le-a uitat, dar nu le-a povestit decît unei

singure persoane. Acela sînt eu, prietene.

Marginea cadranului s-a bombat şi a căpătat lumina metalului pur, iar partea centrală a început să reflecte obiectele din hol ca şi cum ar fi fost protejată de o sticlă. În faţa portarului pulsa anemic, dar palpabil, un arhaic cronometru, foarte asemănător unui model bine cunoscut, lucru şi mai înspăimîntător pentru un om ca nea Iulică. N-a mai apucat să se gîndească la căutarea unui indiciu referitor la fabricant. Privirile i-au fost atrase de locul unde o umbră ştearsă dezvăluia o mică adîncitură, o rană ascunsă a trupului de argint. În apropierea ei geamul ceasornicului crăpase, un firicel de cenuşă care s-a adîncit, s-a alungit şi a şerpuit cărarea şi din meandrele sale s-au desprins alte căi, alte ramuri, alte răni.

Reţeaua de linii şi-a sporit densitatea şi a ocupat întreaga întindere. Cifrele s-au pierdut în spatele unei măşti opace. Geamul a devenit impenetrabil privirii. Apoi totul s-a cutremurat.

Suprafaţa mată a rămas neştirbită. Portarul a simţit din nou că i se taie răsuflarea şi s-a retras cîţiva paşi, împiedicîndu-se în cele din urmă de fotoliu. În acest loc îl pîrjolea dogoarea amintirii pierdute, imaginea plajei a revenit fără să-i aducă vreo plăcere, numai scîrbă, jos erau fetele adolescentine cu buze cărnoase în care nu se putuse recunoaşte, nisipul răscolit de trupurile încolăcite într-o uitare de sine, valurile înspumate încremenite ca într-o reclamă destinată amatorilor de surfing, senzaţia unui timp suspendat, inaccesibil. Pămîntul ardea însetat.

Carapacea de cioburi se metamorfoza, ici colo se limpezi cîte un ochi transparent, pînă cînd totul a devenit o lentilă gelatinoasă, de sub care X-urile şi V-urile îşi întindeau antenele monstruoase. Apoi brusc se făcu frig.

Cupola de sticlă topită s-a alungit, baza ei a început să se îngroaşe, i s-au adăugat noi straturi, s-a arcuit spre pămînt şi a rămas o clipă ezitînd, pînă ce relativul echilibru a fost tulburat de forţa gravitaţională, întreaga masă se adună în jurul unui nucleu şi curse în forma unui strop de rouă.

Un zbucium creator a pătruns adîncurile lacrimii. Suprafaţa de sticlă şi-a ondulat oglinda. De jur-împrejurul ei, coamele umbrite ale undelor s-au întretăiat în cercuri cu miezuri punctiforme determinate. Aici vîltoarea îşi domolea iureşul şi se desprindea în benzi filiforme ce coborau înspre pămînt. O palmă nevăzută le-a cuprins şi a modelat mîinile şi picioarele unui om. Simultan, vîrful conic al picăturii s-a teşit, ca şi cum s-ar fi retras în sine, a devenit eliptic, cu axa mare uşor înclinată pe verticală.

Liniile cenuşii, cîndva paralele, s-au frînt şi au dezvăluit un chip uman. O lumină orbitoare se revărsă din trupul întregit. Omul de sticlă părea că vrea să păşească. Nea Iulică, a încremenit. Se recunoscuse. Se prăbuşi cu palmele lipite de faţă şi nu mai văzu, nu mai simţi nimic.

Ultima bătaie a clopotului nevăzut, cea de-a 12-a, a risipit silueta arzătoare într-o revărsare de lumină care a acoperit totul, pîlpîi puţin şi apoi se stinse. Ceasornicul dispăruse.

Vera îşi adunase mîinile în poală şi aştepta, ca o şcolăriţă ce nu-şi făcuse tema de acasă, întrebările. Hurmuz Dragomirescu îşi mai trecea încă dintr-o mînă în cealaltă cartea, examinînd-o pe toate feţele. În răstimpuri ştergea cu palma copertele lucioase, se cutremura şi-şi îngăduia un zîmbet sceptic, apoi continua să caute.

— Nu poate fi decît o glumă de prost gust, concluzionă istoricul, nu reuşesc să înţeleg rostul ei.

Depuse obiectul pe masă şi îşi sprijini bărbia în degetele împletite. Rămase aşa, examinîndu-şi voluminoasa bibliotecă în căutarea unul punct de referinţă.

— Indiscutabil, este vorba despre o afurisenie din acelea, un generator de înaltă tensiune sau cum îi zice. Îţi dai seama, fetiţa mea, o suprafaţă de carton acoperită cu celuloid nu se comportă astfel. Este împotriva bunului simţ, a ordinii fireşti! Continuă după o scurtă pauză:

— Îndemînatec autorul acestei farse. Nu înţeleg cum a reuşit

să-şi camufleze atît de bine circuitele.

— Dar crede-mă tată, cartea asta este vie. Trăieşte sau cel puţin, respiră. La cîteva minute după ce am introdus-o într-o pungă de plastic, culorile copertei au pălit şi au căpătat o nuanţă violacee ca şi cînd s-ar fi asfixiat.

— Năluciri, draga mea, spuse tăios savantul. Impresionism feminin. Cum de nu ţi-ai dat seama? Probabil că punga era uşor colorată: puţină emoţie, un fleac de imaginaţie şi gata, faci din ţînţar armăsar.

— Poţi verifica tată, răspunse Vera cu o voce rece, daca nu ai încredere în mine, poate vei crede ochilor tăi.

Sprîncenele fetei coborîseră sub linia ramei ochelarilor. Hurmuz încercă să o împace.

— Recunosc, este într-adevăr un obiect ciudat, dar să spui despre ea că ar fi vie, să fim serioşi, rămîne o metaforă, nimic mai mult. Bănuiesc că un „suflet de poet", cunoscîndu-te mai bine, a vrut să rîdă pe socoteala ta.

— Nu, tată. Îmi cunosc bine toţi colegii, n-ar fi prima tor boroboaţă dar ea, cartea sau ce o fi aceasta, nu este genul lor. Mi-l pot imagina punînd o linguriţă de acid citric în cafeaua colegului sau îndesînd acetilură în ţigările de lux oferite cu dărnicie tuturor, dar nu-i văd migălind o schemă miniaturizată presupunînd că ai avea dreptate. În plus, azi am sosit chiar prima în laborator.

Savantul clatină neîncrezător din cap.

— Şi dacă portarul?…

— Nea Iulică? În nici un caz. Omul acesta vegetează toată ziua. E un individ comun şi inofensiv.

— Judeci prea uşor oamenii, interveni Hurmuz. Poate că tocmai fiindcă şi-a dat seama că nu daţi doi bani pe el, a încercat să se facă văzut.

— Să presupunem ca ai dreptate, tată. Atunci omul acesta este un actor nemaipomenit. Azi dimineaţă mi-a zîmbit mai acru decît dacă ar fi fost constrîns să înghită o cană de oţet, era palid şi avea

ochii încercănaţi, roşii şi arzători. Părea obosit şi, da, da, înspăimîntat. Ţin minte că l-am întrebat dacă se simte bine. „M-a tras curentul, domnişoară", a dat vina pe un ochi crăpat de geam. Se vedea însă că încearcă să se scuze pentru un păcat nesăvîrşit.

Vera se opri, întrebîndu-se dacă e cazul să continue. Îşi aşezase ţigările în rastel, apoi încercase să-l însenineze puţin: „Lasă nea Iulică, te dregi dumneata cu nişte vin fiert, ştiu că îţi place şi pînă poimîine îţi trece răceala". „Să dea domnul să fie aşa, domnişoară", răspunse portarul. Nu-l mai auzise vorbind astfel. Deşi om simplu, nea Iulică nu fusese religios niciodată. Putea un om să se schimbe într-o singură noapte?

— M-a întrebat cît este ceasul, se hotărî Vera să ducă pînă la capăt ceea ce începuse, şi a tresărit surprins cînd i-am spus că l-am uitat acasă, părea să nu înţeleagă cum am reuşit să fac aceasta.

— Unde vrei să ajungi? se interesă Hurmuz.

— La această carte, tată. Vreau să-ţi povestesc exact cum s-au petrecut lucrurile, încerc să te conving. Este foarte important pentru mine să reuşesc.

— Bine, aprobă părintele şi se rezemă de speteaza scaunului. Îşi aprinse pipa lunga, cu gîtul curbat, primită de la un frate. Într-o vitrină păstra alte cîteva zeci de modele, de diferite tipuri şi mărimi. Unele dintre ele îmbătrîniseră deodată cu el, aveau semne de arsură pe vetre şi emanau duhoarea unei întrebuinţări îndelungate.

— Am deschis uşa laboratorului şi am desprins sfoara sigiliului – era neatins, am desluşit clar sigla institutului. Am intrat şi…

Îşi agăţase pardesiul în cuier – deşi trecuseră în luna mai, dimineţile erau încă răcoroase. Îşi îmbrăcase halatul. Foşnetul pînzei apretate umpluse încăperea, alungind liniştea nefirească ce învăluia camera. Se oprise în faţa oglinzii, îşi adunase părul în palmă şi-l îndesase sub bonetă. Îşi zîmbise cu tîlc: „Bosumflato! Ce urîtă eşti… Nimeni nu o să te iubească niciodată". „Numai Edi", şopti o voce lăuntrica. „Edi? Edi e un caraghios. Un conformist. N-a încercat nici măcar să mă sărute." „Dar te iubea", insistă vocea, „L-am înţeles

prea tîrziu. Ce prostuţ a fost. Se simţea complexat din cauza părinţilor săi, nişte simpli muncitori. Ştii ce mi-a spus cînd a plecat? Că nu doreşte să devină o jucărie menita să-mi alunge plictiseala. Poate că avea dreptate, în felul său."

— Şi? o pironi cu privirea Hurmuz.

— I-am întors spatele şi am plecat. N-ar fi tre… Se opri.

— Cui? se miră savantul.

Vera se trezise la timp. Cerule, bine ca nu apucase să continue. „Cine ştie ce ar înţelege tata", se gîndi speriată.

— Iartă-mă, nu era nimeni. Am obosit.

Hurmuz se ridică şi veni lîngă ea. Îi luă în palma sa moale şi mare, de cărturar, mîna micuţă şi o sărută părinteşte pe frunte.

— Îmi vei povesti altădată. Nu te încăpăţîna fără rost, adăugă pe un ton autodidact, văzînd că Vera îşi analizează sprîncenele,

— Tată, înţelege-mă! Simt nevoia să mărturisesc totul cuiva, şi să mă sfătuiesc cu el. Nu pot apela la primul trecător, şopti aplecîndu-şi capul. Hurmuz mormăi turburat:

— Spune atunci, dă-i înainte

— Am intrat şi am zărit pe masă această… să-i zicem carte. Era plină de cioburi, rămăşiţele unui balon ce conţinuse o soluţie nutritivă. Suprafaţa de faianţă a mesei era uscată. Lichidul dispăruse fără urmă. Se volatilizase. M-am apropiat. Obiectul părea intact. Pe copertă, ai văzut, nu este menţionat nici titlul, nici autorul, nimic. Într-un chenar azuriu, aceasta reproducere după o pînză poate celebră. Arăta atît de ieşită din comun, încît m-am speriat. Am trăit o senzaţie stranie, doream, îmi porunceam să fug, dar nu mă puteam desprinde de lîngă masă. Am auzit, pe coridor paşii măsuraţi ai unui bătrîn. A trecut prin faţa uşii fără să se oprească. Cred că era Abramovici, de la analize spectre. Mi s-a făcut ruşine de frica mea. Dacă totuşi nu era decît o încercare? Am hotărît că o să mă descurc şi singură. Faptul că în vecini se afla un om pe care puteam conta în caz de nevoie m-a încurajat. Am scos din sertar o pereche de mănuşi din cauciuc şi le-am tras pe degete. Mîna îmi

tremura. Am şovăit o clipă, apoi am înlăturat cu grijă cioburile de sticlă. Am scuturat cartea şi am deschis-o. Prima pagină era goală. Am desfăcut volumul la întîmplare. Foile de hîrtie erau netipărite.

Îşi reaminti. Încercase să le răsfoiască. Cascada de aripi albe, care se zbăteau să se elibereze din strînsoarea degetelor înmănuşate, era neîntinată.

— Am închis cartea nedumerită şi abia atunci am simţit acel zvîcnet. Am scăpat obiectul şi mi-am retras reflex mîinile. Cartea a căzut peste un stativ de eprubete şi a făcut un vacarm insuportabil. O oboseală de plumb mi-a cuprins trupul.

Hurmuz o bătu pe umăr şi-i făcu semn că este de ajuns. Privirea îi alunecă pe volumul părăsit pe birou. Vera îl urmări pînă cînd întîlni cotorul albastru al cărţii. Îşi strînse pleoapele ca stînjenită de o strălucire dureroasă. Studiase cu mare atenţie desenele copertelor. Erau identice – reproduceau aceeaşi imagine parcă desprinsă dintr-un vis tulburător. Tabloul i se părea cunoscut, deşi n-ar fi putut spune unde şi cînd l-a văzut, nici cine l-a pictat. Un suprarealist, probabil. Dar cine?

Fundalul – o întindere de zăpadă încremenită pe buza ţărmului îngheţat; marea, ca o aglomerare de sloiuri, ici colo cîte un petic mai luminos, în rest totul era învăluit în ceaţă. Deasupra, vălătucilor de pîclă, pe fundul unui cer abia ghicit, se ridică sinistră, epava unei clepsidre. Pilaştrii erau rupţi, globurile sparte, nisipul risipit peste gheţuri. Se întrebase dacă nu cumva însă aceasta întindere zbuciumată luase naştere din sfărîmăturile clepsidrei. În dreapta pînzei, dintre norii lăptoşi ţîşnea un pinten înalt de piatră sîngerie, piciorul lui parcă palpa vîltoarea blocurilor plutitoare.

Printre nămeţi o haită risipită de lupi ţinea piept unei cete de cîini. Zăpada răscolită dezvelea trupul atletic al unui bărbat în puterea vîrstei. Faţa învineţită era umbrită de o resemnare tristă, dar demnă. Să fi fost aceasta CRONOS, zeul părinte surghiunit de copiii săi în ţinuturile hiperboreenilor? Un cîine îi sfîrteca trupul,

chinuindu-se să smulgă un ceasornic cu capace. În spatele său un lup încerca să fugă cu o pradă asemănătoare. Un terrier îi aţinea calea.

În prim-plan rînjea un dulău roşcat. În bot ţinea un cronometru turtit cu bale şi sînge. Urechile îi atîrnau pleoştite şi sfîşiate, părul îi era smuls pe alocuri, iar pielea despicată. Doar ochii mai păstrau ceva din căldura servilă de tovarăş al omului.

Îşi amintise fiecare detaliu al imaginii. Coperta ciudatei cărţi avea încă ceva în plus, imaginea unui ceas de buzunar intact, cu un cadran lucios, împodobit cu cifre romane. Privise pata rotundă aşezată astfel încît acoperea suprafeţe egale din mare şi din promontoriul purpuriu. I se păruse că punctele care marcau minutele se îndepărtau lent unul de celălalt. Cu cît fixase mai stăruitor reperele punctiforme, cu atît mai mult avusese impresia lărgirii dimensiunilor cadranului. „O iluzie optică explicabilă" îşi spusese atunci, şi nici ea nu ştia cum şi de ce pipăise fără teamă imaginea cronometrului străin.

— Mi-am revenit repede, minţi Vera. Mi-am dat seama că această carte trăieşte, în felul ei, desigur. Te rog mult, tată, nu mă contrazice. Încearcă să te convingi.

Se ridică, şi se îndreaptă spre uşă. Hurmuz o aprobă încetişor din cap şi reveni lîngă birou. Trasă cu degetul arătător un cerc în jurul obiectului fără identitate apoi îl luă în mînă.

— Vera, spuse el nehotărît, ca şi cum ar fi încercat o mărturisire.

— Da, tată.

Savantul îşi trecu degetele prin păr.

— Nimic, fetiţa mea. Dacă treci prin bucătărie, fă-mi, te rog, o cafea.

Vera ieşi şi închise în linişte uşa. Se simţea vinovată. Minţise. Da, minţise, dar fusese un reflex inconştient. Îşi dăduse seama că nu va îndrăzni niciodată să dezvăluie întregul adevăr. Pusese în inimă, ca o amuletă, acest obiect şi acum îl abandonase. Trebuia să se obişnuiască cu gîndul acestui sacrificiu. Va uita clipa în care a

înţeles că, dincolo de stratul subţire de cauciuc, tic-tacul arhaicului ceasornic măsoară eternitatea unei clipe de destăinuire. Fusese cu adevărat fericită atunci. Cunoscuse un prieten îndepărtat, însă gata oricînd s-o ajute. Oricînd sau niciodată.

CLUJ-NAPOCA, 15 mai 19…

Dragă prietene.

Sper că îţi aminteşti de întîlnirea noastră de acum doi ani, cu ocazia colocviului de modelare semantică. Am trecut atunci pe la vecinul meu istoricul Hurmuz Dragomirescu, nu se poate nici s-o fi uitat pe Veronica fiica lui, acest lucru ar contrazice năravurile tale de burlac neconvins veşnic gata să sprijine un om de treabă sau să-şi aştearnă inima la picioarele unei frumuseţi placide. Înainte de a continua te previn să laşi deoparte toate prejudecăţile dobîndite la şcoală, căci mie mi-ar fi imposibil să cred ce aştern pe hîrtie dacă n-aş avea în mînă dovada că nu mă înşel, tot maldărul de hîrtii îmi arată că totul este inadmisibil de real şi că, o recunosc de nevoie, sînt un om limitat, foarte impresionat de cele întîmplate, în ciuda rigurozităţii pretinse de meseria noastră. Este vorba despre o carte, după cum ai văzut din această introducere. Veronica Dragomirescu susţine că ar fi o fiinţă, vezi ce precauţii am luat la ambalarea ei, şi că ar avea o structură organică. Se poate să fie aşa. Recunosc cinstit că n-am putut să verific, deci nu ştiu. Filele au fost laminate dintr-un material nemaipomenit; cu toate strădaniile mele, n-am reuşit să desprind nici măcar un colţişor pentru o analiză cît de cît serioasă. Este un obiect indestructibil.

A trecut cu succes şi proba focului. Îl ştii pe profesor, a fost un colecţionar împătimit, s-a bucurat iniţial că poate să adauge bibliotecii sale o piesă unică. Şi-a aşternut numele pe prima pagină, dar abia a apucat să treacă şi data, cînd exlibrisul autograf a dispărut fără urme şi în locul lui au apărut cinci coloane de semne,

de lungimi diferite. Le-am numărat, sînt 98 în total şi nici unul nu se repetă. Seamănă cu un alfabet şi această asemănare l-a nenorocit pe Hurmuz. N-a făcut un atac de cord, avusese timp să se obişnuiască cu ciudăţeniile cărţii. S-a simţit provocat. Istoricul s-a metamorfozat într-un arheolog de salon. Vroia să profite de această unică ocazie, să descopere o civilizaţie, să descifreze cultura şi să-şi adauge numele lui Smith, Champollion sau Hrozny. Dacă nu cu mult timp în urmă şovăise de teama unei farse, acum ardea de nerăbdare, visa zi şi noapte realizarea contactului cu misterioşii Mesageri. Da, aşa i-a numit. Mesageri. Problema l-a obsedat, aş putea spune l-a bîntuit, şi-a neglijat cursurile, prietenii, casa, masa, nu-l mai interesa nimic în afara cărţii, şi, apoi, nici aceasta. Într-o zi nervii săi au cedat.

A început prin a transcrie pe o filă alfabetul roman. Cartea a înghiţit tot şi n-a răspuns. Hurmuz s-a gîndit atunci că Mesagerii ar putea avea anumite suspiciuni şi că ar putea folosi obiectul ca un releu de transmisiuni. S-a apucat să selecteze şi să transcrie paginile cele mai senine din operele clasicilor literaturii universale. N-a obţinut nici un rezultat A schiţat atunci pe filele nemuritoare cîteva dintre lucrările celebre de artă plastică. A încercat şi alte variante, pînă în ziua cînd şi-a dat seama că lucrase în zadar, obiectul nici nu memorizase, nici nu transmisese nimic. O pagină plină era curăţată în cîteva secunde şi putea fi folosită cu acelaşi succes, fără ca Mesagerii să reacţioneze într-un fel sau altul. Eşecul l-a descurajat într-o asemenea măsură încît a luat cartea şi a aruncat-o în şemineu. Să nu mă înţelegi greşit, nu-l acuz şi nici nu-l condamn, după cîtva timp gestul mi s-a părut firesc şi am regretat că nu pot să-l imit.

Casa profesorului Dragomirescu a ars pînă în temelii. Au avut noroc, au scăpat neatinşi, deşi a fost un incendiu deosebit de violent. Focul a izbucnit la miezul nopţii şi a cuprins mai întîi biblioteca. Pînă dimineaţă, ne-am luptat să-l domolim. N-am reuşit să salvăm prea mare lucru. Am răscolit împreună ruinele. În şemineul acoperit de cenuşă ciudată, sticloasă şi aspră la pipăit, încă

fumegîndă, am găsit cartea neatinsă. Lîngă ea am zărit o statuetă din cleştar care s-a risipit în mii de fărîme de cum am atins-o. Purta chipul lui Hurmuz. Te rog să mă crezi, bietul om nu a avut niciodată un astfel de bibelou. Am căutat apoi seiful unde îşi ţinea colecţia numismatică. N-am putut să-l deschidem, se transformase într-un cub omogen de oţel. În cele din urmă, am recurs la serviciile unui sudor. N-am găsit înăuntru nici măcar o monedă intactă, toate se transformaseră în nişte discuri late şi subţiri, un fel de plăcinte de metal. Mi-a părut rău de el. Au stat o vreme la noi, apoi s-au mutat la o rudă mai vîrstnică, o mătuşă, cred, undeva la periferie. La plecare ne-au dăruit cartea.

Iniţial am progresat rapid. Am analizat logic faptele şi am plecat de la constatarea că Hurmuz a urmărit tot timpul o himeră. Am recitit cu mare atentie cărţile astrofizicienilor care au participat la programele C.E.T.I. şi Cyclops. Totul mi s-a părut a fi foarte simplu. O primă comunicare între două entităţi inteligente se poate realiza exclusiv prin intermediul matematicii. M-am întrebat de ce coloanele de semne au o lungime inegală. Tocmai ca să indice funcţia lor diferită. Mi-am dat seama că aveam de-a face nu doar cu un alfabet, ci şi cu operatorul limboformal. Am încercat să le conving. N-am obţinut nici un rezultat.

Am pierdut mult timp pînă cînd mi-a venit ideea să copiez prima pagină pe următoarea. Rezultatul îl poţi parcurge şi singur. Am reuşit pînă acum să stabilesc înţelesul sigur în cazul cifrelor (băieţii lucrează în octal, cu semne speciale pentru sute, zeci de mii etc.) şi al altor douăzeci şi trei de semne. Aş mai putea adăuga cîteva, dar nu sînt convins că le-am determinat corect sensul. De ipoteze n-ai să duci lipsă, iar eu nu doresc să te încurc. Apelez la ajutorul tău, te rog, acceptă. Merită să mai faci o mare bucurie.

Te şi văd răsfoind paginile rămase albe în căutarea unei soluţii în timp ce vei simţi în vîrful degetelor pulsul ceasornicului străin. Îţi doresc succes. Nu descuraja cînd dai de greu, stă în firea lucrurilor ca joncţiunea dintre două modalităţi de a privi universul să se

realizeze în timp.

Mai am un singur lucru de adăugat, îţi va fi de folos. Urmăreşte cifra XII, punctul zero al cronometrului străin, înainte de sosirea miezului nopţii. Priveşte porţiunea de faleză aflată deasupra acestui reper.

În momentul în care cadranul ceasului se va înceţoşa, în secunda în care vor dispare cifrele tăiate în suprafaţa ivorie, în clipa cînd din cioburile topite se va întregi chipul tău, priveşte faleza.

E ora la care din porţile larg deschise ale timpului se zăresc cinci Mesageri.

PRIVEŞTE FALEZA!…

Poate vei descoperi singur ceea ce nu am vrut să-ţi mărturisesc.